

หลักมโนธรรมเข้าประกอบการพิจารณาด้วย และท่านอง
เดียวกันในกรณีความผิดไม่ร้ายแรง กรณีไหนจะควรลง
ทัณฑ์ กักขัง กักขัง หรือภาคทัณฑ์ และกรณีไหนจะควร
ลดหย่อนโทษ หรืองดโทษ ก็ควรใช้หลักมโนธรรมเข้า
ประกอบการพิจารณาด้วย

(๓) หลักความเป็นธรรม คือ การวางโทษจะต้องให้ได้ระดับ
เสมอหน้ากัน ใครทำผิดก็จะต้องถูกลงโทษ ไม่มียกเว้น ไม่
เลือกที่รักมักที่ชัง การกระทำผิดอย่างเดียวกันในลักษณะ
และพฤติการณ์คล้ายคลึงกัน ควรจะวางโทษเท่ากัน

อย่างไรก็ดี แม้จะเป็นความผิดอย่างเดียวกันก็อาจ
แตกต่างกันในลักษณะพฤติการณ์ หรือเหตุผลซึ่งอาจ ใช้
ดุลพินิจวางโทษหนักเบาแตกต่างกันตามควรแก่ กรณีได้
โดยนำเหตุผลบางประการมาประกอบการ พิจารณา เช่น

- ลักษณะของการกระทำผิด ความผิดอย่าง เดียวกัน บาง
กรณีพฤติการณ์หรือลักษณะแห่งการ กระทำผิดเป็นการ
กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะต้องวางโทษหนัก
อาจจะถึงไล่ออกจากราชการ แต่ บางกรณีพฤติการณ์หรือ
ลักษณะการกระทำผิดไม่ถึง ขั้นเป็นความผิดร้ายแรง ซึ่ง
อาจพิจารณาวางโทษ สถานเบาเลดหนักตามสมควรแก่
กรณี

- ผลแห่งการกระทำผิด ความผิดอย่างเดียวกัน อาจต้อง
วางโทษต่างกัน เพราะผลแห่งการกระทำผิด ทำให้เกิด
ความเสียหายมากน้อยต่างกัน

- คุณความดี ในความผิดอย่างเดียวกัน ผู้มี ประวัติการ
ทำงานดี ไม่เคยกระทำผิดมาก่อน อาจ ได้รับโทษน้อยกว่าผู้
ที่เคยทำผิดมาก่อนแล้ว ผู้ทำผิดใน เรื่องเดียวกัน ความที่

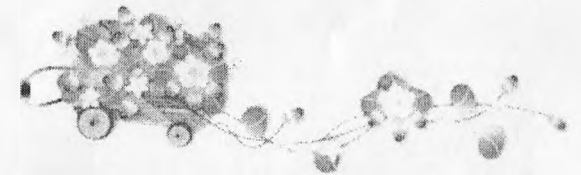
พยายามแก้ไขบรรเทาผลร้ายอาจ ได้รับโทษน้อยกว่าผู้ไม่ได้
พยายามทำเช่นนั้น เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจที่บกพร่องควบคุม
ผู้ต้องหาไม่ดีเป็น เหตุให้ผู้ต้องหาหลบหนี ในรายที่พยายาม
ติดตาม จับกุมผู้ต้องหาที่หลบหนีคืนมาได้ ควรจะได้รับโทษ
น้อยกว่าคนที่ไม่พยายามทำเช่นนั้น

- การรู้หรือไม่รู้ว่าการกระทำนั้นเป็นความผิด ถ้า ทำไปทั้ง
ๆ ที่รู้ว่าผิด ย่อมมีโทษหนักกว่าทำไปเพราะ ไม่รู้ว่าผิด

- เหตุเบื้องหลังการกระทำผิด การกระทำผิด เพราะความ
จำเป็นบังคับหรือเพราะถูกยั่วโทสะ อาจ ได้รับโทษน้อยกว่า
ทำผิดโดยสันดานชั่วร้าย บางทีการ กระทำผิดอาจเกิดขึ้น
เพราะโรคจิตซึ่งต้องใช้การรักษา มากกว่าการลงโทษ

- สภาพของผู้กระทำผิด ในความผิดอย่าง เดียวกัน อาจ
กำหนดโทษต่างกันตามสภาพของ ผู้กระทำผิด ซึ่งอาจต้อง
พิจารณาโดยคำนึงถึง เพศ อายุ

แนวทางการลงโทษทางวินัย ของพนักงานส่วนตำบล

โครงการส่งเสริมการเรียนรู้ในองค์กร

องค์การบริหารส่วนตำบลตาเซะ

จัดทำโดย : งานบริหารงานบุคคล

สำนักงานปลัด

โทร.073-370041 โทรสาร.073-370042

www.taze.go.th

แนวทางการลงโทษทางวินัย

การพิจารณาความผิดและกำหนดโทษ คือ การพิจารณา วินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยในกรณีใด ตาม มาตราใด และควรลงโทษในสถานใด หรือไม่ ทั้งนี้เป็น กระบวนการที่จะต้องกระทำโดยผู้มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณา โดยเฉพาะตามที่กฎหมายกำหนดไว้ การพิจารณาความผิด และกำหนดโทษพึงกระทำ เมื่อได้ทราบข้อเท็จจริงของเรื่องที่ กล่าวหาโดยกระจ่างชัดพอที่จะพิจารณาความผิดและกำหนด โทษได้แล้ว ทั้งนี้หากเป็นความผิดวินัย ซึ่งมีใช้กรณีความผิดที่ ปรากฏชัดแจ้ง จะต้องได้ข้อเท็จจริงจากการสืบสวนหรือ สอบสวน หากเป็นความผิดวินัยในกรณีความผิดที่ปรากฏชัด แจ้ง อาจได้ข้อเท็จจริงจากคำพิพากษาของศาลจนถึงที่สุด การ สืบสวน การรายงาน หรือการรวบรวมข้อมูลแล้วแต่กรณี

หลักการพิจารณาความผิด

ในการพิจารณาความผิด มีหลักที่ควรคำนึงถึงอยู่ ๒ หลัก คือ

(๑) **หลักนิติธรรม** ได้แก่การพิจารณาตามตัวบทกฎหมาย กล่าวคือ การที่จะถือว่าการกระทำอย่างใดเป็นความผิดทางวินัยฐานใดนั้น ต้องมีบทกฎหมายบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดทางวินัย ถ้าไม่มีบทกฎหมายว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดทางวินัย ก็ไม่ถือเป็นการกระทำผิดวินัย ทั้งนี้ การที่จะถือว่าการกระทำอย่างไรเป็นความผิดทางวินัยฐานใดนั้น ต้องพิจารณาให้เข้าองค์ประกอบของความผิดฐานนั้นทุกประการ ถ้ากรณีใดไม่ครบองค์ประกอบความผิดฐานใดก็ไม่เป็นความผิดฐานนั้น ถ้าข้อเท็จจริงบ่งชี้เข้าองค์ประกอบความผิดตามมาตราใด

- ๒ -

ก็ปรับบทเป็นความผิดไปตามมาตรานั้น และลงโทษไปตามความผิดนั้น

(๒) **หลักมนธรรม** ได้แก่ การพิจารณาทบทวนให้รอบคอบโดยคำนึงถึงความเป็นจริงและความถูกต้องเหมาะสมตามเหตุผลที่ควรจะเป็น เช่น ตามตัวอย่างดังกล่าวใน (๑) ถ้าพิจารณาโดยใช้หลักมนธรรมด้วย ก่อนที่จะปรับบทความผิด และกำหนดโทษจะต้องคำนึงถึงความเป็นจริงตามเหตุผลที่ควรจะเป็นในสภาพการณ์ เช่นนั้นว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือไม่ด้วย ซึ่งการพิจารณาโดยคำนึงถึงความเป็นจริงตามเหตุผลที่ควรจะเป็นนั้น ต้องอาศัยข้อเท็จจริงและพฤติการณ์แวดล้อมประกอบ เช่น ฐานฐานะของเจ้าหน้าที่ผู้นั้นเป็นอย่างไร ถ้าฐานะยากจนมาก เงินขาดมือเสมอ ชักหน้าไม่ถึงหลังเป็นประจำอย่างนี้แม้เงิน ๑๐ บาท ๒๐ บาท ก็อาจฟังว่าเขาไปหมุนใช้ส่วนตัวก่อนได้ แต่ถ้าเป็นคนร่ำรวย ฐานะดี มีเงินติดตัวอยู่เป็นจำนวนพันเสมอ อย่างนี้การที่เงินหลวง ๒๐-๓๐ บาท เข้าไปปนอยู่ในกระเป๋าก็แม้จะใช้ปนกันไปกับเงินส่วนตัวก็คงจะไม่ได้ประโยชน์แก่ตนเองอย่างใด ก็ไม่น่าจะปรับบทเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เพราะขาดองค์ประกอบในข้อที่ว่า

“เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้” และอาจต้องดูระยะเวลาที่เงินอยู่กับตัวด้วยว่านานเพียงใด ถ้าระยะเวลานานเป็นเดือน ๆ ก็อาจได้ประโยชน์ส่วนตัวในการที่มีเงินนั้นอยู่ในมือ พอที่จะฟังว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการได้

- ๓ -

แต่ถ้าเงินอยู่ในมือเพียง ๒-๓ วัน แล้วนำมาส่งเอง โดยไม่มีเหตุบังคับให้ต้องส่ง แม้เงินจะมาก ก็น่าจะไม่ได้ประโยชน์อะไรในการที่มีเงินนั้นอยู่ในมือ จึงขาดองค์ประกอบที่จะฟังว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ความผิดที่จะปรับบทลงโทษจะเข้ากรณีเพียงไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ดังนี้ เป็นการพิจารณาโดยอาศัยหลัก นิติธรรม และหลักมนธรรมประกอบกัน ซึ่งจะถูกต้องตามความเป็นจริง และเหมาะสมกว่าการพิจารณาโดยอาศัยหลัก นิติธรรมแต่เพียงอย่างเดียว

(๑) **หลักนิติธรรม** คือ คำนึงถึงระดับโทษตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งอาจแบ่งได้เป็น ๓ ระดับ คือ

(ก) ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจะต้องโทษสถานไล่ออกหรือปลดออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะลดหย่อนก็ได้ แต่ลดลงต่ำกว่าปลดออกไม่ได้

(ข) ความผิดวินัยไม่ร้ายแรง จะต้องลงทัณฑ์ภาคทัณฑ์หรือตัดเงินเดือน

(ค) ความผิดวินัยเล็กน้อย อาจวางโทษสถานภาคทัณฑ์ แต่ถ้าเป็นความผิดครั้งแรก และผู้บังคับบัญชาเห็นว่ามิเหตุอันควรงดโทษ จะงดโทษให้โดยกล่าวงดเว้น หรือให้หาทัณฑ์บนเป็นหนังสือไว้ก่อนก็ได้

(๒) **หลักมนธรรม** คือ การพิจารณาทบทวนให้รอบคอบโดยคำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสมตามเหตุผลที่ควรจะเป็นภายในขอบเขตระดับโทษตามที่กฎหมายกำหนด เช่นในกรณีที่กฎหมายกำหนดว่าความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจะต้องลงโทษไล่ออก หรือปลดออก ดังนี้กรณีไหนควรกำหนดโทษเป็นไล่ออก กรณีไหนควรกำหนดโทษเป็นปลดออก ควรใช้